

## PRO

### I

Причетний до шляху і перейнятий шляхом вітаю усіх,  
Хто пліч-о-пліч зі Словом йде дорогами Віри у Тебе,  
Всесущий.

Ти єдиний, хто знає, чим є ми у світі, а світ –  
у кожному із нас.  
Вкупі, звісно, з Життям, яким ведено людство  
від Тебе й до Тебе...

Ми – прозріння, а Ти – його необхідність;  
нас нема поза цим.

То ж рушаймо!  
Куди?  
Хай підкаже інстинкт,  
Заповіданий святістю давніх учень і великих Пророків,  
Що їх кожний народ мав за речників Бога.  
І шанує їх досі.

Шак'ямуні і Лао,  
Магомет і Мойсей,  
Заратустра і Джина,  
Трисмегіст і Христос  
Своїм мисленням знялись над плинністю справ,  
Що творили держави, а з держав – сходи долі.  
Хоч ні кесар, ні раб на тих сходах не був  
Ближче когось до Неба.  
Воно видне усім й саме цим – справедливе.

Крок за кроком і ми,  
Що від першого скрику  
Й до останньої думки  
Не втрачали надії  
На прихід Твій на землю, –  
Цей прихід наближаєм.  
Не в молитвах, а в собі,  
                        де твориться світ,  
Співвідносний з Твоїм,  
А з тим – спільний з Тобою.

Таїна його смислів  
У земний людський вимір  
Проникає не зразу.  
Та і ті, що спізнали  
Благість звершень Твоїх,  
Знають те лиш, що знають.  
Проте й цього достатньо,  
Щоб шептати щоденно:  
“О, Всевишній, Ти – суть”.  
Ми ж – її крапельини,  
Що стікають у землю,  
Аби духом її,  
Повернутись до праці  
У повітрі і травах,  
У воді океанів,  
Чия сила – теж Ти.  
І краса несказанна,  
І безвимірна добрість,  
І терплячість без меж –  
Все це теж Твої лики,  
Які бачить скрізь людство  
І навчається в них.

### III

Тож чи гоже щоденність,  
Надто ту, що йде з Віри,  
Сполучати з мечем?

Запевняти, що хмари,  
Дош чи овид пустельний,  
Або сонячний промінь  
Різнобожі й належать до різних світів?..  
І що благість, якою проміниться Сонце,  
Бринить сура Корану чи біблійний рядок,  
Містить в собі розбрат?

Тільки темність душевна й нерозвиненість мислі  
Плямлять кров'ю спасенну дорогу до Тебе.  
Й ще – звіринність, зіпсута  
Недолюдськістю тих, хто воліє  
і віру порабити страхом.  
Не *перед* гріхом, а *заради* гріха.

Все, що виключність плодить і у ній бачить святість,  
Є відрубним від Тебе.  
Бо святим є сам світ,  
Де комаха і звір,  
Пасма гір чи оаза з живим джерелом  
Величають Тебе не зугірше від лам або решти монахів,  
Що співають про Небо, але Небом не є.  
Як і Небо – Тобою.

Ти ж – усе  
і цим всім озмістовлюєш нас,  
Твоїх учнів земних,  
А, можливо, й космічних...

Твій гонець – Духорозум!  
Це відкрилось недавно,  
На відлюдді й у мить,  
                        коли Сонце і хмари яскріли акордом,  
Двообернено видним мені, що печаливсь,  
І – комусь наді мною.

Той незримець всміхнувся, коли я подумав,  
Що ліс порівнянь  
Думку в'яже і гасить...  
Дрібнить на присутнє лише в порівняннях...

Дитина не мислить, а бачить і знає.  
Чим саме і що – те знецінює мова.  
Що більше логічна, то більше земна,  
Не здатна спізнати щохвильну множинність  
цілого в незримім.

Надихнуті мислять завжди прикінцево...  
І божий масштаб неозорого світу сотають єством.

## V

Письмена Кордильер,  
Альп, Карпат чи Тибету  
Є посланням Твоїм про за межні життя.

Присутнім також поміж хвиль океану,  
Чия сила – не в бурях,  
А в згойдах ества, рівносильного Небу.

Космос струшує ним,  
Аби тварна суєтність залишилась назвше  
Для себе самої.

Океан – то Твій Син.  
Залишковий і грізний, допоки Земля  
Ним борониться від  
Трутизни животіння.  
Тупикового зараз й сліпого колись.

Бо душа що в Єгипті, що у греків чи кельтів  
Прокидалась лиш в храмах.  
Які розум лишав, аби йти в парі з нею  
Не з тунелю до світла,  
А ще глибше у ніч.

## VI

Я надскельний вітаю вас, долішні хвилі!  
Брикливі й невільні у траті енергій,  
Що всотані вами від схитів Землі.  
Ви не є лиш собою.

Вас немає і в грізних пінявих валах,  
Перейнятих ритмами  
Звивного згину...

Мене теж не існує  
У цих гонах до смерті.  
Допоки не тихнуть всі шуми земні.

А з тим і їх назви,  
Де внутрішній слух не читає нічого.  
Якщо він саме слух,  
А не раб словоназв,  
Де щось важать лиш звуки...

Котрим жити і жити...  
Долучаючи й нас до життя поміж них...

# CONTRA

## I

Нема нам рятунку  
Від буттєсмислів,  
Яким людська мова слугує тим самим,  
Що їй – наші біди...

Це креслили хмари  
Над втомленим степом.

А озвучила тирса.  
Шерехом й тишею...  
Що вродила знов шерех...

Вже не тирси, а тліну сновидних дощів,  
Що шуміли і сіялись тут цілоденно,  
Годуючи час повертання зерна  
У те саме зерно...

**Не вмирає лиш вислід одвічних щезань.**

Тому нас ще нема.  
Тих, що кільчилились й зріли у замислах Божих.  
Якщо ті існували...

## II

Непозборність тривоги, які сонце яснить і отемнює ніч,  
Більш природна, ніж спокій.  
А надто – тривкий.

Бо та дещиця часу,  
Що зникає із нами,  
Не має ні змісту, ні жодних кордонів,  
Окрім нас самих.

Довільно присутніх й так само відсутніх  
У кожній хвилині земних космоциклів.  
І циклів зневір.

Ми й вони – то прощенність профанності буднів,  
Знеособлених ситістю й втіхами плоті,  
Яка невгамовна.

І цим також причетна  
До пошуків сенсу тваринних вдоволень,  
Яких тіло прагне у парі з любов'ю.

До Тебе, Всевишній, і тих, з ким йдемо ми  
Від зради до зради.  
Собі, хоч вважається – тільки Тобі...

### III

Безсилля можуть морального стриму –  
То печаль всіх печалей.

Світ не мучиться цим,  
Що також додає невеселих жарин в попелище життя.

Де все ж жевріє Віра.  
І не гасне Надія...  
На вітри перемін.

І – дощі покаянь...

#### IV

Засоромити тих, хто молитву й убивство  
Ставить поруч у собі  
Може тільки душа.  
Убік Тебе відкрита, як Усесвіт очам,  
Де загал бачить зорі,  
А багато хто – простір,  
Повен потоків енергій, присутніх і в тілі...

То найбільша печаль – знати, чим володієш,  
І не мати надії  
На вільну розчинність у цьому знанні.

Як вишум – у мушлі, відбитий у вусі,  
Теж повному тиші...

Їх поєднаність множить відлуння прасуті,  
Що спадають у душу з мовчання Небес.

Бо Усесвіт говорить.

Як і Ти, що мовчиш.

#### V

Упізнане й знане споріднено суші.  
Проте не настільки, щоб відстань між ними  
Вважати піддатною обміру сушим...

Ми знаємо прахом, а відаєм Духом.  
І вічні у Нім, як і Він – сам у собі  
Із *шляхом* крізь нас.

## MODUS VIVENDI\*

триптих

I

Збурунений щастям вслухання у дощ,  
Стою біля краю вологої мряки і бачу Тебе,  
Що ледь-ледь бовваніє...

У зорі чи пасмах,  
коливаних вітром, – то знають лиш пасма.

Тим і живі,  
Що Ти є поміж них.  
І чекаєш на мене.  
Як чекатимеш й завтра у плині Дніпра...

Його кволий хлюпіт  
Погойдує гілку,  
Де двійко ворін позирають на сонце,  
Що куняє між хмар  
І забуло про ранок.

Ті ворони, і хмари, й Ріка – також Ти.  
І я,  
Що став свідком завершення ночі, –  
Теж частка відходу минущих задум.  
І приходу – безмежних.

Задум і просвітлень,  
Але більше – задум...

---

\* спосіб життя (лат.)

## II

Це бачили юрмальські дюни і чайки.  
І темний виднокіл,  
Що на всю глибінь зору  
Не мав ані хвили...

І – жодної хмарки.

У цім безгомінні мій біг уздовж звивин прибійного сміття  
Скидався на вертання у давні приїзди  
Сюди задля митей, коли щось писалось,  
І днів, в яких думалось краще, ніж вдома...

Мій чвал враз сповільнився й зовсім завмер...

Це ж (тіло при цьому приємно отерпло)  
Та сама дворука сосна і галява  
Де вчора з литовцем,  
Кількома латишами  
І безрозмірним шведом  
Ми читали по віршу  
Для юних поетів, яких тут зібрали  
На честь свята Райніса.

На вичерпі того врочистого дійства  
Нам дали по кулі,  
Аби щойно чути  
Злетіло до хмар.

Колеги зі сміхом так і вчинили:  
Прип'яли до пипок зім'ятий папір  
І його відпустили.